

Palaute kuuluu kaikille
Risto Ahonen & Sirke
Lohtaja-Ahonen
Infor 2011
207 sivua, 35 euroa

Miten meni? Kerro, tai kehu ja kerro

Mitä olisi työ ja elämä ilman palautetta. Mistä tietäisit, onnistuitko tavoitteessasi? Mistä tietäisit, mitä vaikutuksia teoillasi on? Tai mitä muut yleensä ajattelevat sinusta?

Tutkimusten mukaan ihmiset haluaisivatkin saada enemmän palautetta. *Palaute kuuluu kaikille* -kirjan mukaan palautteen päätehtävänä on tuoda palautteen saajasta uusia puolia näkyviin ja auttaa häntä kehittymään paremmaksi ihmiseksi ja työntekijäksi.

Usein puhutaan negatiivisesta ja positiivisesta palautteesta. Kirjan paradoksaalinen väite on, että palaute ei saa olla moralisoivaa. Toimiva palaute vain puolueettomasti toteaa, miten asiat ovat.

Näin valinta ja päätös jää palautteen kohteelle. Kaikki palautteen pelko ja vastarinta johtuu moralisoivasta, käskävästä ja pakottavasta palautteesta. Kun joku käyttäytyy epäkorrektisti, moitteet vain lietsovat jatkamaan. Mutta toteamus, että teit niin ja niin antaa puolueetonta tietoa, josta kohde ei ehkä ollut aiemmin tietoinen.

Työpaikoillakin palaute kuuluu kaikille ja kaikki esimiestä myöten ovat sekä sen kohteita että antajia. Jos esimies ei tiedä mitä työntekijät ajattelevat ja tekevät, hän ei voi johtaa hyvin ja tehokkaasti. Työntekijäkään eivät pysty työskentelemään täyspainoisesti ilman tietoa esimiehen ja toistensa suunnitelmista ja aikeista.

Palautteen tuleekin olla selkeästi ja ymmärrettävästi esitettyä. Tässä *Palaute kuuluu kaikille* näyttää mainiota esimerkkiä. Yksi filosofinen ongelma löytyy. Kirjassa korostetaan, että palautteen tulee pohjata puolueettomaan havaintoon. Mutta jokainen havainto on aina varustettu merkityksillä ja saa erilaisen merkityksen eri viitekehityksissä.

Nykyään yhdessä työpaikassa voi olla ihmisiä aivan eri kulttuureista ja eri puolilla maailmaa samat havainnot voivat saada jopa täysin vastakkaisia merkityksiä. Esimerkiksi pohjoismaainen lentoyhtiö mainosti kiinalaisille lentojensa mukavuutta kuvaamalla mainoksessaan lekottelevaa koiraa. Kiinalaiset narkastyivät tästä kovin, koska koirat on Kiinassa halveksittu eläin.

Globaalissa maailmassa palautteen tulkinallista ulottuvuutta ei voi korostaa liikaa.

PEKKA WAHLSTEDT

Suomalaisia innovaatioita: Suomi-konepistoolista Habbo Hotelliin
Juha Oksanen, Pekka
Pesonen, Nina Rilla,
Jani Saarinen
Gummerus 2011
175 sivua, 32 euroa

Suomalaiset keksinnöt kunniaan

Suomalaisia innovaatioita -kirjan kirjoittajajimi on kerännyt yksiin kansiin kattavan otoksen suomalaisia innovaatioita 1910-luvulta vuoteen 2007.

Ensimmäinen miellelyhtymä innovaatio-sanaan liittyy suomalaisilla tekniisiin laitteisiin. Teknologinen kehitys on ollut keskiössä suomalaisessa teknologiapolitiikassa 1980-luvulta lähtien.

Vuonna 1983 Suomeen perustettiin Tekniikan kehittämiskeskus Tekes ja teknologioiden kehittämishankkeisiin satsattiin paljon. 1990-luvulla Suomen teknologiapolitiikassa on puhuttu innovaatiojärjestelmästä sekä panostettu tieteen ja teknologian kehittämiseen innovaatioiden näkökulmasta. Tutkimustoimintaa on kuitenkin rakennettu aktiivisesti jo 1960-luvulta lähtien.

Kirjoittajat johdattavat lukijan kunkin vuosikymmenen innovaatioihin lyhyellä tekstillä, joka selvittää esimerkiksi kotimaisia talouspoliittisia linjauksia ja yhteiskunnan muutoksia. Teos kertoo kokonaisuutena lämminhenkisesti ja helposti lähestyttävästi suomalaisen yhteiskunnan kehittymisen tarinaa.

On hienoa, että kirjoittajat esittelevät keksinnöt tasa-arvoisina oli kyseessä sitten pyykkivausteline, Afrikan tähti -lautapeli tai miljardien eurojen liikevaihtoa pyörittävän pörssiyrityksen tuotekehitys. Mukaan ovat päässeet myös neuvolajärjestelmä, maksuton kouluruokailu ja äitiyspakkaus, jotka ovat osaltaan edesauttaneet kaupallisten menestystarinoiden syntymistä.

Eri vuosikymmenillä on ollut tilaus erilaisille innovaatioille. Vuonna 1935 vipukangaspuut helpottivat ja nopeuttivat kankaankutomista, kun taas vuonna 1985 katalysaattorit vähensivät autojen pakokaasupäästöjä.

Nykyään innovaatiot ovat yhä enemmän palveluita tai ne tuovat olemassa olevan tuotteen käyttämiseen elämyksellistä lisäarvoa. Yhteistä eri vuosikymmenien innovaatioille on kuitenkin tarvelähtöisyys.

Mitä lähemmäs nykypäivää kirja etenee, innovaatioiden esittelytekstit tuntuvat mainosmaisemmilta kuin vanhempien tuotteiden kohdalla. Vanhoista innovaatioista on rohjetta ottaa mukaan myös epäonnistumisia, kuten DDT:tä sisältävä tuholaismyrky Täystuho.

ELINA HAKOLA

Bisnesatleetti - miten pääsen 8 tunnin työkuuntoon?
Mika D. Rubanovitsch
ja Elina Aalto
Imperial Sales 2011
256 sivua, 59 euroa

Pohjatietoa sinusta

Harvalla kirjalla on yhtä ärsyttävä nimi kuin yritysvalmentajien **Mika D. Rubanovitschin** ja **Elina Aallon** kirjoittamalla *Bisnesatleetilla*. Bisnesatleetti kuulostaa kaikkea muuta kuin mukaansatempaavalta ja inhimillisyyttä pohjivalta teokselta. Tällä kertaa nimi pettää.

Bisnesatleetti on kirja ihmisille, jotka miettivät edes toisinaan, miten sovittaa yhteen työ, perhe ja harrastukset. Kirjan pääväite on, että yhteensovittaminen on mahdollista ja tärkeää, koska tasapainoinen ihminen yksinkertaisesti voi paremmin kuin epätasapainoinen.

Stressiä voi ymmärtää ja sitä voi jopa hallita.

Bisnesatleetti on rakennettu kunto-oppaaksi, mutta sen ei kannata antaa häiritä. Kirja sopii erinomaisesti myös ihmiselle, joka ei aio Rubanovitschin tapaan juosta useita maratooneja ja suorittaa puolitriathlonia.

Kirjoittajat paljastavat, miten ihmiskeho toimii stressitilanteissa, mistä se johtuu ja miten stressiä voi ymmärtää ja jopa hallita.

Kirjoittajat haluavat lukijan ymmärtävän, mistä syntyy huippusuoritus. He eivät pakota lukijaa uskomaan kaikkea, mutta onnistuvat luomaan vaikutelman, että juuri tämän kirjan neuvoilla lukija voisi päästä huippusuoritukseen.

Kirjassa on toki paljon kuvia urheilullisista ihmisistä ja tarkka 12 viikon harjoitusohjelma aloittelevalle kuntoilijalle. Selväksi tulevat myös bisnesatleetin voimaharjoittelun osa-alueet, painonhallinnan perusteet ja se, miten ulkomaan matkapäivien aikataulu tulisi rakentaa.

Jostain kumman syystä tämä kirja ei tunnu ahdistavalta, vaikka siinä on luotaantyöntäviä elementtejä faktalaatikkoineen ja piinallisen tarkkoine harjoitteluohjeineen. Syy saattaa olla yksinkertaisesti se, että kirjoittajat eivät sittenkään tuputa löytämänsä tietä onneen, vaan kertovat, että näinkin lukija voisi elää.

Lukijalle itselleen jää lopulta valinta, mitä uskoa ja mitä ei, ja alkaako harrastaa liikuntaa ja jos, niin minkä vuoksi ja millä tavalla. Päätöksenteon tueksi tämä kirja sopii erinomaisen hyvin.

HENRIK MUUKKONEN